

TESSA HARRISOVÁ

ŠESTÁ OBĚŤ

PRVNÍ PŘÍPAD CONSTANCE PIPEROVÉ

Šestá oběť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tessa Harrisová
Šestá oběť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

T E S S A H A R R I S O V Á

ŠESTÁ OBĚŤ

PRVNÍ PŘÍPAD CONSTANCE PIPEROVÉ

*Památce mého milovaného otce Geoffreyho Pennella,
který „přешel na druhý břeh“, zatímco jsem psala tuto knihu.*

POZNÁMKA AUTORKY

Úvodem bych chtěla podotknout, že si uvědomuji, že jsem si rozhodnutím napsat román zasazený do Whitechapelu za časů Jacka Rozparovače řekla o drobnohledné zkoumání ze strany mnoha tisíc odborníků na toto téma, kterým se říká ripperologisté. I když jsem toho o tématu přečetla opravdu hodně, nepředstírám, že jsem na tomto poli čímkoliv jiným než amatérem, a ani v nejmenším se netoužím zapojit do debaty o identitě zabijáka či zabijáků z Whitechapelu z konce 19. století. Této hrůzné dějinné epizodě se hodlám věnovat v kontextu, který je plně smyšlený.

Jsem si také vědoma, že samotný název tohoto románu je kontroverzní. Dle „obecně přijímaného“ historického mínění, které vychází z velké části ze zprávy sira Melvilla Macnaghtena, zástupce náčelníka metropolitní policie a hlavy Britské kriminální ústředny (CID), bylo obětí Jacka Rozparovače pět. V dokumentu, který byl sepsán zpětně v roce 1894, stojí: „Vrah z Whitechapelu měl pět a pouze pět obětí.“ Byly jimi v tomto pořadí: Mary Ann „Polly“ Nicholsová, Annie Chapmanová, Elizabeth Strideová, Catherine Eddowesová

a Mary Jane Kellyová. O této pětici se často hovoří jako o „kanonické“.

Soudobé novinové zprávy si tím ovšem nebyly tak jisté. Například podle *Daily News* a *New York Times* byla Annie Chapmanová, dle kanonického pořadí druhá oběť Jacka Rozparovače, ve skutečnosti obětí čtvrtou. Bylo to tím, že ve Whitechapele došlo o něco dříve v tom samém roce (1888) ke dvěma brutálním neobjasněným vraždám. Někteří autoři se domnívají, že druhá ze zavražděných žen Martha Tabramová mohla být zároveň první obětí Jacka Rozparovače. Ve svém fiktivním líčení považují její smrt za jeho první vraždu. „Šestá oběť“ z názvu této knihy se pak vztahuje k takzvané whitehallské záhadě – bezhlavému ženskému torzu, které bylo nalezeno ve sklepení na staveništi, kde později vyrostl Nový Scotland Yard. Senzační zprávy z tehdejší doby tvrdily, že jde o práci Jacka Rozparovače, policie ale tuto možnost brzy vyloučila. Totožnost zavražděné ženy je dodnes neznámá.

Anglie, 2016

*Já v městě z hrobu vykopaném dlel
a slyšel listy jeseně, jak duchů
krok lehounký by ulicemi spěl...*

– Percy Bysshe Shelley, „Óda Neapoli“, 1820
(v překladu Jaroslava Vrchlického)

KAPITOLA

1

Londýn, sobota 8. září 1888

✻ CONSTANCE ✻

Ve vzduchu je cítit krev. Zase. Cítí její pach a jdou za ní jako vlci, kteří se stahují, aby zabíjeli. Jenže tady už se zabíjelo. Je to tu ve Whitechapele už potřetí za jediný měsíc a podruhé za poslední týden a všichni jsou bez sebe strachy. Míříme na místo činu do Hanbury Street. Je nás celá záplava, a jak se zpráva šíří, stále nás přibývá. Kramáři očumují se založenýma rukama na prahu svých obchodů. Pouliční prodavači roznášejí novinu dál. Na Commercial Street je v tuto ranní dobu vždycky spousta lidí, ale teď se zdá, že se podél starých tkalcovských domů na Fournier Street tísni úplně všichni.

Nějaký čahoun poblíž volá přes moji hlavu na kamaráda na druhé straně ulice a ruce má složené u úst jako hlásnou troubu. „U krámu s kočičím žrádlem!“ překřikuje hřmot ulice. Procházím okolo řady

domů namačkaných jeden na druhém po Princelet Street, až dorazím na místo. Před obchodem paní Hardimanové s masem pro kočky se shromáždil veliký hrozen lidí. Další a další se tlačí kolem mě a nedočkavě se dožadují podívané. Natahují krky, aby viděli. Někteří muži si dokonce vysazují děti na ramena, aby se mohly podívat. Je tu také pár písálků od novin. Jsou oblečení lépe než my ostatní a všichni se snaží vyčmuchtat nějaké šťavnaté detaily.

V davu vidím lidi, které znám. Je tu vdova Gippsová a její slabomyslný syn Abel, který nahání hrůzu. Nevěřila bych mu, ani co by se za nehet vešlo. A brusič nožů Bert Quinn s kůží jako pečený kaštan – ten je tu taky. A paní Puddiphattová. Ta žije na ulici. Kde se něco semele, tam je i paní Puddiphattová. Prostě to vyčmuchtá tím svým velkým frňákem. A jsou tu taky židi. Spousta židů. Prodávají z vozíků úhoře v rosolu, jako bychom se všichni přišli podívat na karneval, a ne na místo vraždy. Já ale hledám svoji starší sestru Flo. Ztratila jsem ji někde na Wilkes Street. Vsadím se, že dobře vím, kde je. Kamarádí se se Sally Richardsonovou, jejíž máti má ubytovnu se zadním východem, který ústí na Brown Lane. Vyžebrá si u ní službičku v naději, že si pořádně prohlédne dvorek, kde se to prý stalo.

Místní chtějí za to, že vás nechají nahlédnout – pouze takové krátké nakouknutí – šest pencí. Nemůžete to těm starým ubožákům vyčítat, Flo ale není z těch, co vypláznou peníze, když se můžou pěkně podívat zadarmo.

Popravdě – já to vidět nechci. Myslím to tělo. Pokud vypadá jen trochu jako to minulé, vím, že se mi z toho zvedne žaludek. O Polly Nicholsové jsem totiž četla v novinách. A co že to ve *Staru* psali? „Byla úplně vykuchaná s hlavou téměř oddělenou od těla.“ Jaký vyšinutý maniak mohl něco takového udělat? To se vás ptám. A teď table.

Dneska ráno nás – Flo, mě a máti – probudil křik u nás v ulici. Za úsvitu. Ještě byla skoro tma. A taky mrazivo. Flo vystrčila hlavu z okna. Za chvíličku byla zpátky.

„Našli další!“ povídá mi s očima jako dvěma talíři. A tak mě celou nevyspalou vytáhne z postele a říká, že se jdeme mrknout, co a jak. Tak to tady chodí. Všichni na sebe navzájem dáváme pozor. Každý tu ví, co dělají ostatní, takže když zabijou někoho z vašich sousedů, je to i vaše věc. A tenhle, tenhle šílenec – no, zdá se, že je mu jedno, koho si vybere, pokud je to někdo z ulice.

Když se to stalo posledně, byla Maisie Martinová na Brick Lane v hospodě U pánvičky. Flo říkala, že její kamarádka s dětmi spala necelých pět metrů od místa, kde ten zloduch prováděl svoje dílo na chudákovi Polly. Slyšela křik a potom dunivé rány, jako by někdo bouchal na dveře. Úplně ztuhla. Dokonce si netroufla ani vykuknout z okna, protože měla *takovou hrůzu* o svoje děcka. A taky měla proč. Polly našli jen pár kroků odtamtud s proříznutým hrdlem a vnitřnostmi vyrvanými z těla jako dršťky na řeznickém špalku.

A teď už jsou tu od dubna čtyři mrtvé ženské a dvě poslední vrah kuchnul ani ne tři ulice od nás. Když se něco takového stane, tak si toho člověk všimne, no ne? Nikoho nechytí, takže je pořád někde tam venku. Jsou tu samozřejmě podezřelí. Říká se, že ty poslední dvě oddělal nějaký žid. Nebo že to byli feniáni, ti irští chlápci. Po smrti Polly se nás všech začali vyptávat poldíci. Nevšimly jsme si, že by se někdo choval divně? Znalý jsme ty zabité ženské? Nikdo ale nesedí v lochu a nečeká na oprátku. A já vám klidně řeknu, že žádná ženská tady ve Whitechapelu se necítí bezpečně.

Hanbury Street a Brick Lane se ale každopádně hemží chlupatějma. Okolo čísla 29 je tmavomodrý řetěz. Říkají lidem, aby se nepřibližovali. Jeden nebo dva cajti dokonce mávají pendrekem, aby

bylo vidět, že to myslí vážně. Je tu taky koňská sanitka. Koním se dav lidí nelíbí. Začínají být neklidní.

Zvěsti se množí jako blechy v psím kočičihu.

„Je to Černá Annie,“ slyším někoho cedit mezi zuby.

„Annie Chapmanová?“

„Prej jo.“

Nikdo, koho bych znala. Zaslechnu, jak někdo volá moje jméno, a uleví se mi. „Con!“ otáčím se na místě. „Con!“ Je to Flo, která stojí ve dveřích domu jen pár desítek centimetrů ode mě. Dává mi znamení, že mám jít rychle s ní. Osvobozuju se z tlačence kolem.

„Vidělas něco?“ ptám se a běžím za ní přes ulici.

Vrtí hlavou. „Zahlídla jsem jen pár šněrovacích bot a červeno-bíle pruhovaný punčochy. Trčely ze starýho pytle. Pak přišli a odnesli jí pryč.“ Trhne hlavou směrem k čekající sanitce. Hlas má otrávený, jako by jí ušel hlavní výstup ve varieté. „Prej měla taky vyrvaný střeva,“ dodává pak a vesele krčí rameny, jako by si chtěla vynahradit to zklamání.

Při té představě sebou šklubnu. „Myslíš, že to byla zase Kožená zástěra?“ ptám se jí, ale než může odpovědět, ozve se řev. Otáčím se a vidím, že se lidi natahují a ukazují prsty. Poldíci všem říkají, aby ustoupili. Nakládají tělo na nosítkách do sanitky, která ho odveze. Sledujeme, jak zavírají dveře a jak se vůz pozvolna vydává ulicí pryč. Chvilku to trvá. Nějací hlupáci se na něj pověsili. Většinou kluci. Pár ran policejním obuškem ale tento problém rychle vyřeší a sanitka zamíří do márnice.

„Jdem,“ říká Flo a bere mě za paži. „Tady jsme viděly, co jsme mohly.“

Jsem ráda, že nechce znovu tajně nakouknout do dvora. Pro jeden den bylo vzrušení ažaž.

Nespatřila mne. Chtěla jsem se k ní natáhnout a dotknout se jí odsud z chladných stínů, ale neudělala jsem to. Ještě ne. Byla jsem pryč, víte. Ne moc dlouho. Pět týdnů a tři dny, mám-li být přesná. Ale od mého odchodu se toho hodně změnilo. Ve čtvrti se usídlil nový děs. Hrůzy, které jsem poznala já, se svou povahou lišily, ale zato byly na denním pořádku: hladovějící lidé ve stokách, starý muž bez domova, který umíral zimou, mladá vdova, která se upila k smrti ginem. Ale na rozdíl od chudoby tento nový postrach není pomalý a zákeřný. Je rychlý a brutální. Je barbarský a zvrácený. Je to vražda toho nejohavnějšího a nejsurovějšího druhu. Ba co víc, děje se na ulicích, které tak dobře znám. Děje se ve Whitechapelu.

Pověsti, které se mezi lidmi šíří, jsou pravdivé. Poslední oběť je Annie Chapmanová – nebo taky Černá Annie, jak se jí říkalo kvůli barvě jejích vlasů. Za svého života jsem ji znala. Byla to nevinná duše. Protloukala se díky tomu, že háčkovala a vyráběla umělé květiny. Když ale neměla co do úst, dělala to, co většina jiných žen v jejím postavení – prodávala své tělo. A stejně jako další ve stejném postavení sahala po lahvi, aby den poté nemusela myslet na tmavou uličku či schodiště ani na hekáni, nárazy těl a urážky, kterými ji tak nezřídka častovali.

Ano, znala jsem Annie Chapmanovou a věděla jsem, že na tom nebyla dobře se zdravím. Podle bledosti kůže a kašle, který tak často dusila hrbetem ruky, jsem poznala, že je vážně nemocná. Pár týdnů předtím, než byla zavražděna, přišla do kostela svatého Judy. Jen tam tak seděla v jedné ze zadních lavic a těšila se z krásy toho místa a potom sklopila hlavu. Bylo obtížné říci, zda se modlí, nebo se jí udělalo zle. V tom kostele ovšem našla útočiště. Doufám, že si kousek toho poklidu, kterého si tehdy zřejmě užívala, odnesla s sebou. Přála bych si, abych s ní ten klid mohla sdílet také. Ale nemělo to být a brzké ranní hodiny 8. září měly být její poslední na zemi.

A já jsem byla jejich svědkem.

Když svítalo, byla jsem na Hanbury Street. Ostrý vítr rozháněl temná mračna, ale ubohá Annie stejně ani na chvíli nezambourila oka. Vyhodili ji z bytovny, protože neměla dost peněz na zaplacení, a tak se celou noc potulovala ulicemi a hledala zákazníky. Až do té chvíle žádného nenašla. Kvůli závratí byla jen stěží schopna stát, a tak vrávorala od jednoho rohu ke druhému. Ubohé ruce měla celé znečitlivělé a v krku začínala cítit nevolnost. Není divu, že neměla žádného zákazníka – až do té chvíle.

Vynořil se ze stínů a oslovil ji. Ona ho samozřejmě neznala. Byl to pro ni jen další žádostivý muž, jehož touhu bylo třeba ukojit. Ale já jsem věděla. Viděla jsem, jak přikyvuje na souhlas s jeho slovy, a viděla jsem, jak se nechává vést domovními dveřmi a dlouhým průchodem. Následovala jsem je s hrůzou v srdci. Viděla jsem, jak scházejí po schodech dolů na dvorek, který byl za nimi, a nemohla jsem dělat vůbec nic. Sledovala jsem, jak si vyhrnula sukni, opřela se o plot a ochotně roztáhla nohy. Tyčil se nad ní a myslím, že v té chvíli chudinka Annie pochopila, že se stane něco hrozného. Slyšela jsem, jak vykřikla: „Ne!“ Ale už bylo pozdě. Ruku už měl přitisknutou na jejich ústech. Bušila do něj rukama a škrábala ho, když se jeho ruce pevněji sevřely okolo jejího hrdla. V té chvíli musela na krku ucítit chladnou ocel, protože nedlouho poté jí začal mezi prsty protékat teplý sirup její vlastní krve. Modlím se a doufám, že ji okamžitě opustilo vědomí. Modlím se a doufám, že už nestihla zjistit, co udělal, když jí zvedl sukni a rozervál její tělo nožem.

Zůstala jsem pak jen do chvíle, kdy nějaký muž otevřel zadní vchod svého obydlí a zakopl o tělo ležící na dvoře za jeho domem. S divokým pohledem v očích se otočil, vlekl se průchodem ven a pak se vypotácel na ulici, aby zavolal pomoc. A já? Také už jsem viděla dost. Ale znovu se ve mně zvířily otázky, které mi kroužily hlavou i v případě Marthy Tabramové a Polly Nicholsové. Mohla jsem udělat víc, abych to zastavila? Měla jsem

KAPITOLA 1

*udělat víc, abych to zastavila? Občas přemítám, zda svou slabostí nezra-
zuji své pohlaví, jestli ty ženy neodsoudila k smrti moje zbabělost. Odpo-
věd' na tyto otázky zní, že navzdory všemu, co se mi přihodilo, neumím
změnit smýšlení zlých lidí. Mohu jen vést ty, kdo jsou ochotni naslou-
chat, a doufat, že se mi podaří jejich prostřednictvím vykonat alespoň něco
dobrého.*

*Zatímco jsem naposledy pohlížela na ubohou Annie Chapmanovou,
jejíž krev se ještě stále rozlévala po zemi, byl přivolán první policista. Více
jsem toho udělat nemohla.*

KAPITOLA 2

Pátek 14. září 1888

✻ CONSTANCE ✻

„Fialky jsou modrý. Růže jsou červený. Tři kurvy jsou mrtvý. A brzo budeš i ty.“

Ve svých otrhaných hadrech mě svlíkají pohledem, s usoplenými nosy a škleby na špinavých tvářích. Žádnému z těch kloučků s ucouranými vlasy nemůže být víc než dvanáct, ale já mám pekelný strach. Vím, že bych ho mít neměla, ale z jejich hloupé odrhovačky mi přejíždí mráz po zádech.

„Vypadněte!“ procedím k nim skrz zaťaté zuby.

„Tři kurvy jsou mrtvý. A brzo budeš i ty,“ opakují.

„Odprejskněte!“

Vrhnu se k nim a křičím tak hlasitě, až poplaším procházejícího pána. Překvapením mu vypadne monokl. Můj řev ale dosáhl svého.

Ti prašiví spratci se otočí a rozutečou se jako krysy ze stok, což taky jsou.

Tohle je možná Piccadilly, nóbl čtvrt, kde žijí našňoření pánové a dámy a která by klidně mohla být milion kilometrů od Whitechapele, mně ale prudce buší srdce a v puse mám sucho, jako bych v ní měla skelný papír. Byli drzí jako opice, takoví frajírci a tak stateční. To taky být můžou, protože po nich *on* nejde. *On* jde po holkách a ženských, co šlapou ulice. Po těch, které jsou venku v noci, které se napájejí ginem, aby tak moc necítily bolest, aby nemusely myslet na to, co se z nich stalo.

Musíte je litovat. Já je každopádně lituju. Naučila mě to slečna Tindallová. Většina z nich byly kdysi něčí ženy nebo mámy, ale osud jim krutě rozdal karty. Každá z nich má vlastní dojemný příběh – jak si s nima jejich páni užili a nechali je s outěžkem – chci říct těhotné – nebo jak přišly o muže nebo od něj byly bité, a tak musely odejít z domova. Chlapi? Nejde žít s nimi, nejde žít bez nich.

Já s nimi nechodím. Máti říká, že tak zoufalé nejsme... zatím. Můžu vám říct, že takových ubohých duší je tu spousta. Amelia Palmerová, Mary Kellyová, Pearly Pollová. Všechny je znám. Jsou solí téhle země, když se to vezme kolem a kolem. Jasně, že některým z nich jde o to oškubat muže o pár šilinků, ale já nemám co říkat. Přesně to totiž děláme i my. Když říkám „my“, myslím tím vlastně Flo. Nerada jí s tím pomáhám, ale stejně to dělám, protože krást není tak špatné jako prodávat se. Ale stejně jsem po nocích venku a snažím se vydělávat. Proto jsem dneska večer tady před divadlem s košíkem kytek.

V březnu a dubnu prodávám pomeranče. Ty jsou nejlepší. Nevychodíte je, jako to musíte občas udělat s kytka. Takhle později během roku je to těžší. Moc toho nezbyvá. Dneska se mi povedlo

koupit poslední levanduli a z části udělat kytičky. Dámy si na ně vážně potrpí, dávají si je do skříní a truhel, aby pěkně voněly. A taky mechové růže. Umím je pěkně uvázat. Po těch svázaných je sháňka a nic mě to nestojí. Okolo pak dám jejich vlastní listy. Papír na tucet kytek stojí pencí, někdy jen půlpenci, když má Velký Alf zrovna chuť být laskavý. Je to něžný obr, vážně. Dřív pracoval na dráze, až do té nehody. Ale vždycky mi dá dobrou cenu, když se na něj pěkně usměju. A poupata. Vždycky se dobře prodávají zamilovaným – a když si je ke mně přijdou koupit, Flo jim strčí ruku do kapsy a odlehčí jim o pár pencí, o hodinky nebo něco dalšího, co se dá strelit. Jednou dvakrát to udělala moc okatě a všimli si jí. Chlupatý šli po ní a skoro ji sebrali, ale ona se jim vždycky nějak ztratila. Vklouzla do předsíně nebo do dveří obchodu a prostě zmizela.

A já? Mně se tyhle věci nelíbí. Držím teď hlavu sklopenou. Ale páč – promiňte, měla bych říct *protože*; abecedu znám, pan Bartleby – to je nápadník naší máti – kupuje za pencí senzaci a všichni se sesedneme kolem a já pak čtu nejnovější zprávy, které píše *Sun* nebo *Star*. Z celé naší famílie totiž jen já umím pořádně číst. Můj fotřík, dej bůh klid jeho duši, mě to naučil, když mi bylo teprve sedm. Sedávala jsem mu na koleni a on říkal písmena a ukazoval mi je na stránce. Když mi bylo devět, četla jsem já jemu. Ve dvanácti jsem měla za sebou *Kroniku Pickwickova klubu*. U toho pana Pickwicka jsem se pěkně culila, to teda jo. Slečna Tindallová v kostelní škole mi každý týden půjčovala své knížky: *Poutníkovu cestu* a *Gulliverovy cesty*. Moc se mi nelíbily. Byla tam moc nóbl slova. Ale pak mi dala slovník a naučila mě, jak si v něm hledat to, čemu nerozumím. Pak to bylo, jako když někdo rozsvítí jedno z těch velkých elektrických světél v divadle, a všechno začalo být naprosto jasné. Brzo jsem si našla knížky o holkách, *Clarissu* a *Jarmark marnosti*. Becky Sharpová – tomu říkám holka, která

věděla, co chce. Slečna Tindallová mi řekla, že i když bych její chování neměla zrovna vychvalovat, je pro ženu dobré, když má – jak bylo to slovo, které použila? – *embi... ambice*. Jo, to je ono. Řekla mi, že mi byl dán veliký dar a že jsem „se vydala na cestu k větší dokonalosti“. Povídala, že některým lidem vyhovuje zůstat ve stoce, ale pár – například já – vzhlíží ke hvězdám. Tak jsem začala pomáhat v nedělní škole, učit mládež číst a psát a slečna Tindallová mi výměnou za to pomáhala, no, chovat se víc jako dáma. Dámu poznáte vždycky, říká slečna Tindallová, a nejen podle šatů. Poznáte ji podle chůze a podle držení těla a také podle toho, jak mluví. A tak mě slečna Tindallová začala učit správný řeči. Nebo to má být *správné*? Když chcete mít aspoň trochu naději být dámou, musíte se řídit množstvím pravidel týkajících se toho, jak mluvit – a tak se o to snažím. Teda alespoň někdy.

Myslím, že se mi to daří. Samozřejmě když jsem s lidma jako já, tak sklouznu do starý dobrý londýňanky. Ale když si na to dávám pozor, můžu být stejně vznešená a zdvořilá jako Sarah Siddonsová a jí podobný. Jde o to, že sem – jsem – slečnu Tindallovou posledních šest týdnů neviděla. V nedělní škole nebyla a nikdo mi neřekne, kde je. Ale každopádně proto pořádně vyslovuju, a když si na to vzpomenu, říkám „oni“ místo „voni“ jako Flo. Ona tvrdí, že začínám být namyšlená, ale tak to není. Jen chci lepší život a třeba ze mě jednoho dne bude prodavačka a budu pracovat na Piccadilly ve Fortnum & Mason nebo v Harrods a Whitechapelu ukážu záda. Slečna Tindallová tedy říká, že bych měla upírat zrak ještě výš, že bych měla chtít studovat v Oxfordu, na její staré koleji Lady Margaret Hall. No jasně, musíte se smát. Ona si ale myslí, že můžu někým být, a to pro mě dost znamená. Pro začátek to znamená, že můžu vypadnout z East Endu.

A můžu vám říct, že zrovna teď je to dost strašidelné místo k životu. Když předcítám vo tom, co *on* udělal těm ubohým duším, mám

z toho husí kůži. Poslední dvě byly nejhorší. Někdo mu říká zabiják z Whitechapele nebo Kožená zástěra, protože to byl dost ošklivý případ, se kterým jsme se tu už setkali. Všichni si mysleli, že je za tím ten žid John Pizer, ale policajti ho na začátku týdne sebrali, a pak ho zase pustili, protože měl dobré alibi. Každopádně musím Flo a máti a panu Bartlebymu číst o tom, jak kuchl Polly Nicholsovou tak hluboko, že jí jeho nůž rozerval žaludek. A – pomáhej mi pánbůh – jak utekl i s Anniinou dělohou. Představte si to! A tohle říkám nahlas a všichni, kdo poslouchají, dělají „ech“ a „och“ a potom řeknou „pokračuj“ a ode mě se chce, abych to četla, jako kdyby to byla ukolíbavka nebo pohádka. Ale to není. Je to pravda a jde mi to do hlavy jako zlý sen, nemůžu se toho zbavit.

A právě proto se těm darebákům podařilo vyděsit mě až k smrti. Právě proto strašně nerada chodím celou cestu do West Endu tvářit se, že prodávám květiny dámám a pánům před divadly, když ve skutečnosti chci jenom zůstat doma a na dveře dát petlici.

Ale dneska je to jiné, protože dnes jsem se zbavila všech kytek a košík mám prázdný – dnes jdeme do divadla my. Jen tu ještě čekám na Flo. Její kluk Danny Dawson dělá portýra v egyptské síni. Je umaštěný jako stará pánev. Vlasy má ulíznutý dozadu olejem a knírek na koncích navoskovaný do špičky. Vždycky se snaží Flo ukrást políbení – a mně taky, když je pod parou – a já ho nemám ráda. Jen bůhví, co na něm Flo vidí. Mohla by mít jakýhokoliv chlapa, na kterého zamává řasama. Je hrozně hezká. Flo ale říká, že se s Dannym příští rok vezmou, jakmile si něco našetří, a potom bude z rodiny. Doufám, že to znamená, že přestane krást. Alespoň máti bude mít o jeden krk k uživení míň. Oči jí se vším tím šitím, které si bere, už tak dobře neslouží. Potřebovala by je nechat chvíli odpočinout, jinak oslepne.

To je každopádně důvod, proč stojím tady na divadelních schodech ve West Endu v záři pouličních lamp obklopená davy lidí, kteří se shlukují na ulici předtím, než se půjdou podívat dovnitř na představení. Jdeme na slavného amerického iluzionistu. Jmenuje se pan Hercat a čeká nás večer *Smíchu! Tajemství! Hudby!* – tak to alespoň stojí na plakátu. Vzduch je trochu mrazivý, a tak si přitáhnou šál těsněji kolem těla. Ale pořád se klepu, ne zimou ani vzrušením, ale strachem. Ti kluci mi připomněli, že potom musíme s Flo dojít za tmy celou cestu až do Whitechapelu.

„Tak jdem, Con!“ říká Flo a chytá mě za paži. Poleká mě natolik, že zalapám po dechu. Taky zapomínám, že po ní většinou chci, aby mi tak neříkala. Vždycky povídám: „Jmenuju se Constance.“ A ona na to pokaždé: „Tady je někdo nóbl!“ a udělá obličej, kterým chce říct, že se v myšlenkách povyšuju nad svůj stav. Říká, že jsem hloupá, když mám sny, a hloupá, když nechám slečnu Tindallovou, aby mi takhle motala hlavu. Občas z toho bývám nešťastná. Ale dnes jsem jen ráda, že ji vidím. Jsem ráda, když mě chytne za ruku, a dokonce ještě radši jsem, když projdeme dozadu za divadlo ke dveřím z postranní uličky plné odpadků a krys, kde už na nás čeká Danny s tváří, která se leskne ve světle lampy, a ne nějaký muž s nožem, který vystoupí ze stínů.

✿ EMILY ✿

Ulice Whitechapelu byly v tomto týdnu – po vraždách – o dost klidnější. Jen málo počestných žen vychází ven za tmy, a dokonce i muži se chovají obezřetněji, až trochu příliš horlivě se navzájem doprovázejí a beze slov si tak projevují podporu, ale přitom nechtějí, aby si jejich touhu po společnosti někdo mylně vyložil jako slabost. Obvyklý dav nahradili policisté,

muži z metropolitní policie. Při tom všem zmatku dělají, co mohou, to ale ve skutečnosti nestačí. A ve whitechapelské nemocnici pro chudé jde život – i smrt – tak jako vždy.

Je páteční večer a každý pátek nemocnici navštěvuje Terence Cutler, porodník a člen Královské chirurgické společnosti. Je to vysoký asi pětatřicetiletý muž s již mírně prořídými vlasy pískové barvy a – přinejmenším navenek – působí dojmem klidné výkonnosti, která bývá tak často zaměňována s arogancí. Za běžných okolností vypadá jako gentleman, který důvěřuje vlastní profesní zdatnosti, i když jeho osobní vlastnosti jsou pochybnějšího rázu. Jeho mladické styky se ženami, které měl později začít léčit, mu přinesly nešťastný odkaz. Zrovna dnes večer vidím zcela zřetelně, že je hluboce znepokojen, přestože nejde o žádné brozné příznaky čistě fyzického rázu. Místnost je chladná, až téměř studená, ale jemu se na čele tvoří pot.

„Dnes jen tato jedna, paní Maggsová?“ ptá se, když odstoupí od chvějící se dívky, která leží na stole. Sukně má vykasané u pasu a pokrčené nohy roztažené do široka.

Porodní bába, mohutná žena s kudrlinou šedivých vlasů, která se jí uvolnila zpod špinavého čepce, vylévá do výlevky obsah otlučené smaltované mísy.

„Jo, pane,“ odpovídá paní Maggsová svým úsečným skotským stylem. Vrací se k dívce a pokládá jí končetiny na stůl, jednu po druhé, a obnovuje tak zdání důstojnosti u někoho, kdo o všechno ostatní přišel. A v této poloze pacientka nehybně setrvává. Snad je příliš pod vlivem léků, nebo je to proto, že se bojí pohnout. Co z toho je pravda, není jasné.

Chirurg na ni znovu pohlédne, řekla bych, že s trochou smutku. Prohlíží si svou svěřenku, která tam poslušně leží jako obětní beránek na oltáři. Je to tulačka a plavé vlasy, které má zpocené tak, že se zdají tmavší, se jí lepí k drobné hlavě. Její pleť je téměř tak bílá jako dlaždice na zdech.

„Je to ještě děcko,“ slyším Cutlera mumlat. Hlas má zoufalý, téměř rozechvělý. Vím, že se diví, jak to mohlo dojít takhle daleko.

„Jo, pane,“ odpovídá paní Maggsová, veselá jako hospodyňka u krámků na tržišti. „Je malíčká. Zdá se mi, že jsou rok od roku mladší a mladší,“ odpoví a nakloní se nad dívku. Zamyšleně natočí hlavu a pak dodá: „Esli se to má zarazit, bude to chtít víc než jen změnu zákona.“ Od čelisti dolů jí visí velký záhyb vytahané kůže, který jí zakrývá krk, takže mi připomíná krůtu. Když znovu promluví, roztřeše se. „Eště kapička laudana a bude jí líp.“ Z kapsy své zástěry vyndá tmavou skleněnou lahvičku. Rychle se ohlédne, aby se ujistila, že se lékař nedívá, pak si bleskově přihne a teprve potom lék podá dívce.

Cutler, který její přecín přehlédl, zatřeše hlavou a pohlédne na své ruce. Čáry v jeho dlaních jsou rudé od krve, jako by někdo vzal pero a namaloval mu je na ruce inkoustem. Také lůžka nehtů má červená. Sáhne po kartáči a začne si je drhnout s ještě větší péčí než obvykle. Jako by se snažil zbavit něčeho obzvlášť odporného. Problémem je, že si uvědomuje, že se stal stejně zkaženým jako těla prožraná nemocí, která tak často léčí. Začínal se vzosnými ideály. Zbaví svět metly syfilidy. Ale francouzská nemoc navzdory svému galskému přízvisku není v módě, přinejmenším ne u zámožných tříd, které ho mohou posunout dál v kariéře.

Porodní bába zatím poplácá dívku po ruce sevřené v pěst, která jí spočinula na hrudi. „Och! Ale bohdá, že budeš žít, drahoušku.“ S úsměvem se obrátí zpět k chirurgovi. „A vy můžete dneska odejít dřív, pane.“

„Cože?“ odpovídá Cutler hluboce ponořený v myšlenkách.

„Pro dnešek máte hotovo.“

„Ano, máte pravdu.“ Jeho odpověď nezní moc nadšeně. Neobtěžuje se tím, že by se k ní při řeči otočil. V té chvíli nechápe, proč by měl stát o to jít domů dřív. Není nic a nikdo, ke komu by se potřeboval vrátit. Žena s dobrými konexemi byla v jistou chvíli nutná, takže i když se svým výzkumem

pohlavních nemocí nepřestal, bylo nezbytné, aby ho prováděl v tajnosti. Jeho papíry a ohavné fotografie infikovaných pacientů začaly být po sňatku pro laické oko náhle inkriminující. Byl nucen mít je pod zámekem, jako by to byla pornografie – hříšné a zvrácené tajemství.

Porodní bába se obrací pryč od stolu a vrací se ke své práci a její šedivá obočí zamysleně poklesnou. „Zrovna teď Whitechapel nikoho moc neláká.“

„Ne, to ne,“ souhlasí Cutler. Přes rameno na paní Maggsovou kývne a pak se vrátí k mytí rukou karbolovým mýdlem. Během této čistoty vidím, jak sebou jeho velký knír škubne, jako by se jeho tvář mírně uvolnila. Zdá se, že se mu ulevilo, že ho dnes večer už nebudou potřebovat.

Porodní bába si znovu kradmo lokne laudana, jako by si potřebovala dát na kuráž. „Kvůli těm hrozným vraždám jsme všichni celí podrážděný,“ pokračuje. Její tón je i nadále veselý a řekla bych, že za její náladu může laudanum.

„To věřím,“ odpovídá Cutler bez velkého přesvědčení. Je zřejmé, že s ní souhlasí z vrozené slušnosti. Oklepe si ruce nad umyvadlem a obrátí se, aby si vzal ručník, který je pro něj připravený na blízkém věšáku. Vedle stojí ona natlučená smaltovaná miska. Vidím, jak o ni náhodně zavádí očima, a potom záměrně odvrátí zrak. Na tváři má výraz mírného znechucení. Potom si sundá potřísněnou zástěru, jako by na ní ulpíval mor. Odhodí ji do koše na špinavé prádlo, který stojí hned vedle, a dlouhými kroky se vydá pro kabát, který visí na kolíčku na zadní straně dveří. Chvilíčku čeká, aby mu ho porodní bába mohla úslužně podat.

Paní Maggsová pokračuje bez rozpaků: „Och! Všecky ženský jsou bez sebe strachy.“ Tentokrát mluví přiměřenějším tónem, jako by ani laudanum nedokázalo zaplašit hrozbu visící nad čtvrtí.

„Všichni se musíme mít na pozoru,“ odpoví Cutler, když porodní bábě náhle dojde, co se od ní čeká, a pomůže mu s oblékáním kabátu.

Jsme v dlouhé úzké místnosti. Světlo plynových lamp se odráží od bílých dlaždic na stěnách. Po jedné straně stojí široká nízká kredenc s mramorovou svrchní deskou. Na ní leží nejrůznější nástroje – kyreta a kožené hadičky – a na polici nad tím je úhledně vyrovnaná řada lahví. Štiplavý pach – ostrý odér, který většinou štípe v nose a škrábe vzadu v krku – byl zpočátku téměř nesnesitelný. Teď se ale zdá, že vyprchal.

„Díky, pane,“ říká porodní bába a podává Cutlerovi jeho kufřík. Do jejího hlasu se znenadání vrací veselý tón a lalok pod bradou se chvěje.

Chirurg se zrovna chystá vzít si své věci, když tu dívka na stole zvedne noby, přitáhne je k sobě a potichu zasténá. Cutler se při tom zvuku zastaví. Otočí se a vrhne na mladou pacientku ustaraný pohled. „Bude potřebovat hodně odpočívat,“ říká porodní bábě.

Žena samolibě přikývne. „Její poručník pro ni pozdějc pošle kočár,“ odpovídá a složí paže na své poskvorněné zástěře. „Uřčitě se o ni postará.“

Vidím, že Cutler musí své pocity potlačit silou vůle. Vidím, že se kouše do jazyka. S přemáháním nasadí sarkastický úsměv. „Uřčitě ano,“ zamumlá, zatímco se natahuje pro lékařskou brašnu ležící na skříni s mramorovou deskou. Jak to udělá, rukáv jeho kabátu se vytáhne a odhalí krev na manžetě jeho košile. Na chvíličku se zastaví, jako by si ji chtěl prohlédnout.

„Skoro jsem zapomněla,“ ozve se porodní bába. Je zjevné, že to tak není, ale ona má v úmyslu působit nenuceně. Sáhne do kapsy své zástěry a zamává lékaři pod nosem obálkou. Písmo na ní svědčí o vzdělaném člověku. Panu Cutlerovi za prokázané služby, píše se tam. „Je to od jejího poručníka,“ říká mu. Oči jí rychle zalétnou ke stolu a potom zpátky.

Cutler obálku převezme. „Samozřejmě,“ odpoví, vyndá z vlastní kapsy minci a podá ji dychtivé porodní bábě. „Díky, paní Maggsová,“ říká, otevře kufřík a obálku do něj upustí, jako by to byl smrdutý hadr. Vezme si

cyklindr – pro konzistenci a přitom naposledy pohlédne na dívku a ramena se mu pozvednou slyšitelným povzdechem.

„Víme, jak se jmenuje?“ ptá se, i když ve skutečnosti nečeká, že dostane odpověď.

Porodní bába si odfrkne. „Lepší nevědět, pane,“ řekne a přikryje chvějící se dívku hrubou dekou. Lékař radu staré babice s hlavou zamřženou alkoholem přijme. Dívka na stole se ale zavrtí.

„Molly,“ zachraptí skrz drkotající zuby. „Jmenuju se Molly.“

Lékař se zastaví. Je zjevné, že nečekal, že dívka sama za sebe promluví. Popojde pár kroků vpřed a nakloní se k ní. Dívá se na něj skrz závoj slz a něco se jí mihne v očích. Cutler otevře ústa, ale nenajde správná slova. Chtěl jí nabídnout trochu útěchy, ale žádnou nenachází. Jako by mu náhle došel dech. A tak jí prostě popláca po studené paži a odvrátí se.

Mírím na chodbu za ním. Je tu daleko větší tma, hoří tu jen jediná lampa. Také pach je tu jiný. Zdi whitechapelské nemocnice pro chudé jsou vlhké, pokryté plísní a drolí se z nich omítka. Lékař ví, kam jít. Otočí se směrem k hlavnímu vchodu, projde kolem místnosti, ve které leží nemocné ženy a kde neustále kašláni zdánlivě přehlušuje veškeré jiné zvuky. Když už je pár metrů od dveří, zaslechne známý hlas.

„Cutlere!“ Je to James Holt, lékař a ředitel nemocnice. Objeví se ve dveřích kanceláře. Tmavé vlasy má rozčuchané a oči zarudlé. Muž, který upadl v nemilost. Nešťastně špatný odhad při práci se skalpelem během operace jedné z dědiček z vyšší společnosti ho dostal do jeho současného postavení. Útěchu nachází v lahvi, ale už téměř nikde jinde. Cutlerovi i mně připadá, že se zrovna vzbudil z hlubokého spánku.

„Dobrý večer, doktore Holte.“

Ředitel si odkašle a posunkem Cutlera pozve do své kanceláře a přitom se tajně tajně rozhlíží po chodbě, aby měl jistotu, že je nikdo neviděl. Zavře za nimi dveře.

„Už s vámi mluvila policie?“ ptá se nervózně.

Cutler cítí z jeho dechu whisky a oči mu zabloudí k poloprázdné lahvi na stole. Už se to ani nesnaží skrývat, pomyslí si. Zavrtí hlavou. „Byli tady?“

Holt přikývne. „No ano,“ odpoví důrazně a svezí se dozadu na branu svého stolu. „Rozhodně tu byli, vyptávali se některých žen a všech zaměstnanců.“

Cutlerovi viditelně ztuhla čelist „Chtěli vědět...?“

„Ano, samozřejmě.“

„A...?“

„Přirozeně jsem jim řekl, že léčíte ženské nemoci. Nic jiného.“

Cutlerův výraz se uklidní.

„Jsem si jist, že brzy budu mít příležitost vás požádat, abyste mi tu laskavost oplatil,“ odpoví Holt a povytáhne jedno obočí.

V místnosti se rozhostí rozpačité ticho, zatímco se každý z mužů zaobírá svými vlastními problémy. Chvilí není slyšet nic jiného než namáhavé kašláním z místnosti se ženskými pacientkami.

„Polly Nicholsová...“ vyhrkne najednou Cutler, jako by ho to napadlo právě v tu chvíli.

Holt pozvedne ruku. „Žádné záznamy tu nejsou. To jsem zařídil.“

Cutler přikývne a ústy vypustí zadržovaný dech.

„Dáte si něco k pití?“ Holt pozvedne lahev whisky.

„Ne,“ odpoví Cutler zostrá a potom doplní poněkud opožděné „děkuji“.

„Aha,“ říká Holt s úsměvem. „Krásná paní Cutlerová. Můžete jí, prosím, vyřídít mé pozdravy, starý kamaráde?“

„Vyřídím,“ přikyvuje chirurg.

Opomněl ale zmínit, že svou ženu Geraldine už měsíc neviděl ani o ní nic neslyšel. Otevře dveře kanceláře a dojde pár kroků chodbou k hlavnímu vchodu, kde sedí u stolu postarší vrátný.

„Dobrou noc, pane Cutlere,“ řekne ten muž a pokývne holou hlavou.

Cutler ho poněkud neochotně pozdraví. Může mu věřit, že nebude mluvit? Problém spočívá v tom, že mě tady zná až moc lidí, říká si. Narazí si na hlavu cylindr a chystá se vykročit na ulici, ale nečekaně k němu přistoupí dvě ženy a on se zarazí. Jedna z nich vypadá velice mladě a opírá se o druhou. Je zjevné, že ji něco velmi bolí. Z úst jí volně vytéká krev a drží se za čelist.

„Doktora, prosím! Podťe nám pomoct!“ zaskřehotá ta starší, jakmile překročí práh nemocnice. Zběsile mává volnou nobou. Cutler si všimne, že má rukáv celý zakrvácený.

Vrátný jí okamžitě odpoví. „Podťme se na vás mrknout,“ říká a zvoni na zvonek za stolem, aby přivolal pomoc. Zjevně je na podobné návštěvníky zvyklý a v jeho jednání není prakticky žádná naléhavost. Ale jakmile mladá žena zvedne potlučený a zkrvavený obličej, nesouhlasně pokývá hlavou.

„No, to se podívejme. Esli to neni Mary Jane Kellyová... už zase.“ Rezignace v jeho hlase hraničí s přezíravostí.

Vypadá to, že Cutler, který doteď bez hnutí sledoval drama, jež se před ním odvíjelo, se na ženu při zmínce jejího jména zaměřil. Ve chvíli, kdy ji vrátný směřuje k lůžkové místnosti, vzhlédne i ona a všimne si lékařova pohledu upřeného na její obličej. V očích se jí zableskne poznání. Na chvíličku se zdá, že snad něco řekne. Nateklé rty se od sebe odlepí, ale její spoléčnice ji táhne pryč.

„Jdem', děvče,“ pobízí ji. „Děláš jim tu svinčik.“ Ukáže na krev, která odkapává na podlahu.

Pro Cutlera je ta pravá chvíle k odchodu. Obejde obě ženy a spěchá na ulici. Venku je svěží a chladný večer a kolem něj se náhle v širokých spirálách ovíjí jeho vlastní dech. Přehlédne dopravu na ulici. Ještě je tu živo – několik kočárů a čtyři nebo pět vozů, ale chodců pomálu. A zdá se, že ti, kdo

se vydali ven pěšky, mají naspěch více než jindy. Nijak ho neláká se k nim připojit. Zavolá si drožku a ani ne za hodinu bude v jiném světě, pryč od zdejšího násilí a špíny, zpět v útulném domově na Harley Street. Tady na Charles Street ale drožku, která by reagovala na jeho hvízdnutí, nenarazí. Ví, že pro něj bude lepší dojít pár stovek metrů na Whitechapel Road. Zastaví se pod plynovou lampou, otevře kapesní hodinky a upře oči na ciferník. Je čtvrt na deset. Povytáhne nahoru límec svého kabátu, aby se ochránil před vlezlou zimou, a jako všichni ostatní rychle zamíří pryč.

Já tu naproti tomu ještě chvíli zůstanu. Zdržuji se v místech, kde ostatní být nechtějí. Terenci Cutlerovi totiž na rozdíl ode mne jedna věc unikla. Ve spěchu, aby už byl pryč z nemocnice, přehlédl kočár zaparkovaný přímo naproti vchodu. Nebo si ho všiml, ale nevěnoval jeho přítomnosti pozornost. Já o něm ale vím a zrovna se chystám nahlédnout dovnitř, když tu slyším dvě hlasitá tůknutí na střechu. Vozka v mžiku trhne otěžemi a míří pryč. Ať už v kočáru sedí kdokoliv, záleží mu na tom, aby nebyl odhalen.

✽ CONSTANCE ✽

A tak nás Danny vede omšelými dvířky a temnou chodbou za nimi. Je tak úzká, že když potkáme kulisáře, který jde proti nám, musíme se my tři přimáčknot těsně ke zdi, aby mohl projít. Najednou cítím, jak Dannyho ruka sevře moje stehno. On takový je. Pak ale zachytím závan z toho kluka, co se prodírá kolem nás. Svráštím nos a on spustí ruku, když to dojde i k němu. Ve vzduchu je ale ještě jiný pach. Flo už to zmerčila taky. Věťří.

„Co je to za smrad?“ ptá se, když se protahujeme chodbou v zákulisí.

Je to jako pach po ohni, právě tak táhne po ránu z našich kamen – pokud tedy máme dost peněz na uhlí.

„Popel,“ mumlá Danny. Mluví tiše a tiskne si prst k umaštěným rtům, aby nám naznačil, že máme být taky zticha. „Je to součást výstupu pana Hercata.“ Vypoulí oči a začne se tvářit tajuplně. „Mysterium jménem ‚Ona‘,“ zašeptá chraptivě a zvedne ruce jako duch. Flo se zachichotá.

Muzikanti v orchestřišti začínají ladit. Housle znějí jako přiškrcené kočky. V sále to šumí, jak do divadla proudí diváci. Kousek před sebou vidíme jeviště. Opona je dole a Danny říká, že můžeme stát za postranními kulisami, ale že nesmíme ani pípnout. Pokud jo, dostane padáka. Kdyby se někdo ptal, co tam děláme, máme chytit koště a tvářit se, že máme fůru práce. Takže zatímco zvuk z hlediště sílí, my potichu stojíme a čekáme. Jsme natěšené, takže není jednoduché být v klidu. Flo je vždycky neposedná a jednou nebo dvakrát se zatoulá kousek ode mě porozhlídnout se, ale já ji stáhnu zpět. Potom spatříme legračního holohlavého chlápka s velikým knírkem a ve fraku, který stojí těsně před námi. Vypadá jako tučňák, vážně, nebo možná jako mrož. Stojí po straně jeviště a tahá se za rukávy. Flo do mě šťouchne loktem a unikne jí krátké uchechtnutí. Ruka mi hned vystřelí nahoru, abych jí zakryla tu její nevymáchanou hubu. Teď jí to prošlo, ale už o vteřinku později zhasnou světla. Hluk z hlediště utichá a ve vzduchu je cítit napětí. Jako by se mělo stát něco fantastického. A také se stane. Orchester se do toho pustí a velká rudá opona se zvedne. A malý mužík kráčí do středu jeviště a svítí na něj bodové světlo, takže vypadá větší. Připadá mi, že vyrostl alespoň o patnáct centimetrů.

„Dámy a pánouvé,“ říká. Ne „pánové“, ale „pánouvé“. Až zase uvidím slečnu Tindallovou – pokud ji ještě uvidím – zeptám se jí, jestli

bych to měla říkat taky tak. Každopádně ale všechny přivítá a říká, že báječný pan Hercat dnes večer představí novou překvapující iluzi: v přítomnosti publika bude spálen Ajšin popel a „Ona“ pak vystoupí z plamenů. Ajšu, jak nám povídá, bude hrát slečna Fay Rivingtonová. Všechny nás napíná, natahuje nás jako hodiny a potom řekne: „Ale nejprve pro vaši potěchu...“ Srdce mi poklesne. Před představením uvidíme ještě další výstup. Všichni jsme si vskrytu přáli, aby se trik nepovedl a slečna Rivingtonová – nebo kdo že to je – se alespoň popálila, a jsme tak nažhavení, že nechceme, aby nám stálo v cestě něco jiného. Pár diváků píská. Ale ne.

„Dámy a pánouvé, představuji vám báječného Mesmera!“

Chvilíčku se cítím oklamaná, jako splasklý balonek, ale většina diváků si z toho zřejmě nic moc nedělá. Když tenhle chlápek Mesmer vpluje na jeviště jako veliký barevný pták v dlouhém vlajícím plášti ze žluto-červeného hedvábí, ozve se hlasitý potlesk. Mesmer máchá rukama, jako by to byla křídla. Orchester hraje melodii, která je trochu strašidelná, a je zjevné, že nikdo neví, co čekat. Když se všechno uklidní, mág – nebo co že to vlastně je – žádá, aby na pódium vystoupili dobrovolníci.

„Tobry fečer,“ říká hlasitě. Zní jako cizinec. „Tobry fečer vám všem. Jsem skhvěly Mesmer a dnes v noci, dámy a panoffe, vám předvedu, že dokážu ovládnout lidskou mysl za pomoci hlasu.“ To vyvolá pár zdvižených obočí, to vám teda řeknu. Ale pak pokračuje: „Kdo z vás mi s tím phomůže?“ Zadívá se dolů a lidé sedící v první řadě se pod jeho pohledem kroutí na sedadlech. „Potřebuji tobrofolniky,“ říká. Znovu široce máchne rukou. V publiku se ozývá mumlání, a co byste neřekli, jestli to není Flo, kdo vyrazí dopředu jako šipka a rukama mává ve vzduchu. Podaří se mi ji ale chytit za rukáv a stáhnout zpátky.

„Co si myslíš, že děláš?“ syknu na ni zostra. Občas vážně nemyslí. Odbude mě naštváním pokrčením ramen.

Ale stejně, díváme se zpoza kulis, jak na pódium vystupují dva páni a dvě dámy. Všichni jim tleskají. Pánové, jeden je čahoun, druhý má rozčuchané blondáté vlasy, se smějí. Jsou rudí v obličejí a vypadají, že už se dneska podívali pár skleničkám na dno. Ženy jsou nervóznější a drží se jedna druhé, jako by je vedli k popravčímu špalku v Toweru. Vypadají jako sestry.

„Prosím, dámy.“ Pan Mesmer je postaví do řady, kyne jim jako vrchní seržant. Zvedá ruce a žádá o ticho. Orchestr přestává hrát, a až na nějakého starouše, který kašle, byste slyšeli spadnout špendlík.

„Otočte se k publiku, phrosím,“ říká těm na pódiu. „Ruce nahoru, takhle.“ Zvedá ruce, sepne je na hlavě a proplete prsty. Dobrovolníci dělají to, co říká. Flo se na mě podívá a zahihňá se. Potom si položí ruce na hlavu. Obrátím oči v sloup. Ale pak do mě šťouchne a povídá: „No tak.“ A já si říkám *proč ne?* a udělám to, co ona. Pan Mesmer celou dobu brebentí, jako by byl na trhu ve Spitalfields. Ale je dobrý, a tak ho poslouchám. Říká těm lidem na pódiu, aby se podívali na své ruce, a po chvíli jedna žena, ta mladší, začne mrkat a on je hned u ní jako moucha na koňské koblize.

„Máte těžká víčka. Chce se vám spát,“ říká jí tím svým tajemným hlasem.

Ostatním se také zavírají oči. Ještě stojí, ale vidím, že blondátá hlava padá na prsa. Pak začínám být taky ospalá. Ruce mám těžké, přesně jak říká pan Mesmer. Ale stále slyším jeho hlas. Jako by zněl přímo v mém uchu. „Jdi spát,“ říká. „Jdi spát.“ A já chci. Opravdu chci. Potom řekne těm na pódiu, aby rukama co nejvíc zatlačili proti sobě, a pak je dali od sebe. Ruce Flo se rozdělí okamžitě, ale když se já pokouším rozplést ty své, nejde to. Střelím pohledem zpátky na pó-

dium. Oba muži a jedna z žen dali ruce dolů, ale ta druhá ne. Stejně jako já nemůže prsty rozplést. Jako by je na místě držela nějaká neviditelná síla.

„Prosím, pořádně jim zatleskejte!“ říká pan Mesmer a publikum tleská ostatním dobrovolníkům, kteří se usmívají a odcházejí z pódia. Ale žena se spletenými prsty zůstává na místě. Jako já! Flo mě mezitím chytí za prsty a snaží se je od sebe odtrhnout. „Neškubej sebou!“ říká mi, ale já před ní ucuknu.

Co bylo pak, si popravdě vůbec nepamatuju. Musím dát na Flo, která mi cestou domů povídá, co se dělo. Když jdeme rychlou chůzí směrem k Leicester Square, je ještě chladněji než předtím. Danny zůstal, aby v divadle poklidil, takže jsme v tom samy. Zatím je kolem spousta lidí.

„Vím jen, že je mi horko a mám žízeň,“ říkám a snažím se přitom vybavit si něco z večera.

Flo se zastaví na pěťáku a kulí oči jako sova. „No to mě podrž! Mesmer tý dámě řekl, že je na poušti. Řekl jí, že tam bloumá úplně sama.“

„Ne!“

„Byl jí takovej hic, že se snažila rozepnout si blůzu!“

Nemůžu uvěřit svým očím. „A co se stalo pak?“

Flo se opět dává do chůze. „Obešel ji kolem dokola a pak po ní chtěl, aby si stoupla s nohama těsně u sebe a zkřížila ruce na prsou, jako by měla na sobě svěřací kazajku.“

„Myslíš tu, co mívají blázni?“ Teď jsem se zastavila já.

„Jo, přesně tu. A tos taky udělala. Dalas ruce od sebe a založilas je na prsou.“ Rukama se chytí za ramena. „Takhle.“

Jdeme po Strandu a já jsem ztracená v myšlenkách, pokouším se vzpomenout si na poslední slova pana Mesmera, která jsem ho slyšela

říkat té dámě na pódiu. „Až napočítám do tří, probudíte se,“ vyhrknu.

„Přesně,“ vykřikne. „Třepala jsem s tebou dobrou minutu nebo tak. Vyděsilas mě k smrti,“ povídá mi. Zvedne lem své sukně, jak skáče přes velikou kaluž. „Když ten chlápek napočítal do tří, tak ses probudila.“

Už se mi to vybavuje. Pamatuju si ten zvláštní pocit, jako by někdo byl v mém domě a hrabal se v pokojích nahoře v patře. Prohrábl mi šuplíky, ale nic neukradl. Nic nezmizelo, jen je to všechno trochu jinak uspořádané. Cítím se jiná, ale neznepokojuje mě to. Flo ale neříkám, že jsem se změnila. Jen se usmívám.

„Teď jsem v pořádku,“ říkám, pokývnu hlavou a uchopím ji za ruku.

Je to pravda. Došly jsme na Fleet Street a já už nejsem unavená. Jsem úplně bdělá, ale pořád neklidná. Opouštíme bezpečnější West End se spoustou plynových lamp a širokými chodníky a vydáváme se do země stínů na východě. Krajina se mění. Budovy jsou blíž u sebe: nižší a křivé jako opilci, kteří se opírají jeden o druhého. Zvuky jsou zemitější a silnější: hřímání hlasů, řev novorozeňat, dunění motorů, bušení strojů. Ženský smích tu nezní zvonivě jako v Kensingtonu a Chelsea. Místo toho skřípe o špinavý vzduch. Světlo je žlutější a stíny hlubší. Zápach ulice, který nikdy nemizí, sílí.

Víme, že nás někdo osloví. U dvou holek, jako jsme my, to normální. Volají na nás tři námořníci stojící před hospodou. Flo jim rozjařeně odpoví „zdárek!“, ale já ji táhnu pryč.

„Copak nevíš, že tu řádí zabiják?“ okřiknu ji. Jakmile to vyslovím, kousnu se do rtu. Jen se mi vysměje a potom nasadí vážnou tvář.

„No tak, Con! Svět přece nekončí!“ popichuje mě. Znova se rozesměje a dá se do zpěvu. Pro písničku nejde nikdy daleko a teď spustí

„Champagne Charlie“. Nejspíš chápete, že se ji snažím umlčet. Říkám jí, že si lidi pomyslí, že to trošku přepískla s pitím, a tak si místo toho jen pobrukuje.

Další párek chytrolínů potkáme, když dojdeme k ulici Minories. „Brejvečer, dámy,“ říká jeden z nich a smeká tvrdák. Trošku se kývá a z jeho dechu cítím pivní odér.

Parták je na tom ještě hůř. „Co nám tak vokázat, co je tady k vidění, holky?“ Hlasitě si krkne.

Děláme, že jsme si jich nevšimly, a obcházíme je obloukem, ale oni se vydávají za námi a pořvávají na nás.

„Děláte drahoty, co?“

Když je jasné, že nejsme k mání, změní písničku.

„Děvky!“ křičí za námi ten, který si krknul.

Jdeme dál, ale najednou kolem nás něco prosviští vzduchem a těsně to mine moje pravé rameno. Chvilíčku poté se o dlažbu kousek před námi rozbije pivní lahev. Zastavíme se a ohlédneme.

„Hele, ty jeden malej grázle!“ ječí Flo a snaží se vykroutit z mého sevření. Ale já ji nepustím.

„Nebud' hloupá,“ syкну na ni. „Právě tohle chtějí!“

Přestane se se mnou prát, ale zavrčí na ně a vycení zuby.

„Kurvy!“ křičí ten s buřinkou. „S váma bych nešel, ani kdybyste mi platily!“

Uleví se nám, když zajdeme za roh na City Road a potkáme policajta. Šine si to po ulici a točí obuškem. Jdeme chvíli za ním, až přejdeme Whitechapel High Street a pokračujeme po Middlesex Street. Ve stoce skučí starý opilec a přes cestu nám přeběhne krysa. Páchne to tu jinak.

„Už nejsme daleko,“ řekne Flo naříkavě. Úplně změnila tón. Cítím, jak mi tiskne paži.

Vím, na co myslí. Myslím na to i já. Obě vraždy se staly jen pár set metrů od místa, kde teď jsme, a *on* by se klidně mohl potulovat kolem. Oči nám těkají jako rybky, hned vlevo, hned vpravo, otáčejí se za každým zvukem a pohybem. Poblíž zašteká pes a my nadskočíme. Zvon u svatého Lukáše odbíjí půlnoc, přidáváme do kroku. V té chvíli vidíme dva muže, kteří přecházejí ulici kousek před námi. Zastavíme se. Srdce mi bije přímo v uších. Každý z nich má v rukách něco dlouhého a tenkého. Říkám si, že bychom měly počkat, až odejdou. Flo se na mě podívá a zařadí zpátečku, tahá mě za paži. V tom okamžiku na nás jeden z mužů zavolá. „Všecko v pořádku, dámy?“ ptají se a vydávají se směrem k nám.

Flo začíná znovu dýchat. „Civilní stráž,“ říká mi potichu. A já si vzpomenu, že po okolí začaly zrovna chodit hlídky.

„Všecko dobrý, pánové!“ odpovídá. Dokáže být pěkně oprsklá. „Vracíme se domů.“

Jak se k nám blíží, poznám, že je to Gilbert Johns, velký a robustní, před požárem, při kterém minulý měsíc lehla popelem jatka, pracoval jako řezník. Toho druhého chlapíka – je mladší a při chůzi se kymácí, jako by šel bahnem – neznám. Gilbert se usměje a osloví mě jménem.

„Slečno Constance,“ řekne a dotkne se čepice. Kouká na nás jako na darebácké školačky. „V tuhle hodinu byste neměly být venku. Doprovodíme vás.“ A to taky udělají.

Flo se vrací její rozpustilost. „No Gilberte, ty jsi vážně gentlas. A tohle je Mick, že?“ Nakloní se k mladšímu muži a dotkne se jeho ruky. Vidím, jak nad tou pozorností vypouklil oči. Naše Flo je pěkná koketa, ale já se chci jen dostat bezpečně do postele.

Chlapci s námi zůstanou akorát tak dlouho, aby nás doprovodili k našemu vchodu pár ulic na White's Row. Je to dvoupatrový domek,

KAPITOLA 2

v tom máme štěstí. Většina našinců bydlí v pokojích po čtyřech nebo pěti lidech. Flo vsune klíč do zámku.

„Dobrou noc,“ popřeje nám Gilbert Johns, když vstupujeme přes práh dovnitř.

Mick pozvedne čapku. „Dávejte na sebe pozor, dámy.“ Podle zvuku se zdá, že je Ir.

„Dík,“ říká Flo.

„Dobrou noc,“ říkám já.

Zaklapneme za sebou dveře. Flo znovu otočí klíčem, západka zaklapne na místo a my můžeme znovu normálně dýchat. Přinejmenším další noc jsme v bezpečí.

KAPITOLA

3

Pondělí 17. září 1888

✿ EMILY ✿

Terence Cutler snídá o samotě, stejně jako každé ráno posledních několik týdnů. Sedí u velkého oválného stolu v ranním salonku v prvním patře, přímo nad ordinací a přímo pod dohledem své ženy a dává si čaj, toust a tlustou vrstvu pomerančové marmelády. Nad krbovou římsou visí velká olejomalba Geraldine v pozlaceném rámu. Cutler o ní přemítá. Vlasy má tmavé a sčesané do drdolu a vpředu má nad čelem několik natočených pramínků. Její pleť je dost bledá, ale výtvarník naložil se skutečností dost volně a dost lichotivě a přisoudil jí výrazné lícní kosti, které se jinak skrývají za vrstvou tuku. Podarilo se mu ale zachytit ten její povýšený výraz. Jako by měla pocit, že se provdala pod svou úroveň, pomyslí si. Jako na zdůraznění tohoto faktu je vyobrazena v zahradách rodinného sídla, kde žila před sňatkem. Její otec, sir Roger Beaufroy, byl vynikající chirurg, který

býval pravidelně volán k péči o členy královské rodiny. Přál si syny, proto když mu žena porodila první dceru, dostala dívka jméno Geraldine. Když přišla k jeho velkému zklamání o tři roky později na svět druhá dcera, byla pokřtěna Pauline.

Cutler zrovna dojedl vejce a slaninu a při jídle si prošel korespondenci, přesněji účty. Taková činnost zažívání zrovna neprospívá. Jsou tu účty od modistek a obchodníků s látkami, z parfumerií a galanterií. Účty a zase další účty. Zdá se, že tohle jediné mu po sobě zanechala jeho nezdárná žena. Je to její způsob odplaty. To ví. O svatební noci jí věnoval „dar“, který jí způsobil nekonečné utrpení, a navíc zřejmě přivodil její neplodnost.

Služebná Dora vchází s dalším toustem. Pokládá podnos na ubrus přímo před svého pána, ustoupí dozadu a nervózně si hraje se zástěrou.

Cutler, který si je vědom její přítomnosti, po chvíli vzhledne.

„Děje se něco, Doro?“ zeptá se. K téhle dívce nikdy doopravdy nepřilnul. Je vychrtlá a nemotorná a brozně trpí na akné. Jeho manželka ji přijala těsně po tom, co se před šesti lety vzali. Od té doby se moc nezlepšila. Její jediná ctnost, pokud to Cutler dokáže posoudit, spočívá v tom, že zůstává naprosto loajální vůči své paní.

„Zrovna jsem zaslechla, že došlo k dalšímu útoku, pane!“ vykřikne. „Nějaký muž vytáhl nůž na holku jen proto, že se na něj koukla.“ Ať vědomě, či nikoliv upírá oči na nůž na máslo v ruce svého pána.

Cutler nástroj odloží, vezme ubrousek a záměrně pomalu si otře oba koutky úst jeden po druhém.

„To je vážně znepokojivá zpráva,“ odpoví bez emocí. „Ale proč by měla zajímat mě?“

Uhrovitě tváře služky se rychle zbarví do ruda. „No, jen že... tedy...“

„Ano?“ Mračí se na ni.

„No, jen že...“ zatímco služebná obtížně hledá slova, dívá se na úhledně vyrovnané plátky dozlatova opečeného toustu.

„Ano?“ *Ztrácí trpělivost s ní i s tím jejím akné. Ve svém věku z toho opravdu už měla vyrůst. Samozřejmě naprosto přesně ví, co ji zneklidňuje, ale nechá ji v tom plácát, tonout stále hlouběji v tekutých píscích vlastní úzkosti.*

„Jen že paní je pryč už tak dlouho a ani se neozvala.“ *Zvedne hlavu k portrétu nad krbem a vytrčí bradu, jako by na sebe byla hrdá, že konečně řekla, co má na srdci.*

Cutler opět zatíná čelist, jako vždycky, když má pocit, že je třeba, aby držel na uzdě své podráždění. „Tvoje paní je u své rodiny v Sussexu, Doro.“

„Aha“ je jediné, na co se vzmuže. *Vzal jí vítr z plachet. Nebo si to alespoň myslí, dokud mu to dívka nevrátí. „Ale vůbec nenapsala, pane.“* Její poznámka zní spíš jako protest a ona si to uvědomí příliš pozdě.

„Takže teď mi kontroluješ poštu!“ *Cutlerův tón nabyde na příkrosti.*

Dora ustoupí o krok zpět. „Ne, pane... já...“

Vezme vrchní dopis z bromádky korespondence vedle sebe. „Viš, kdo napsal tento dopis?“ ptá se jí rozzuřeně a ukazuje na písmo na obálce. Zvedne další a drží ho před ní. „A tento?“

Služebná má slzy na krajíčku. „Ne, pane. Omlouvám se, pane.“

Cutler mrští dopisem zpátky na podnos. „Myslím, že by ses teď měla vrátit ke svým povinnostem, co ty na to?“ řekne jí skrz zaťaté zuby. „Pokud tu tedy chceš ještě být, až se paní Cutlerová vrátí.“

Ozve se tiché zakňučení na znamení podřízenosti a Dora udělá pukrle a spěchá pryč z místnosti. Cutler čeká, až za ní zapadnou dveře a pak se sveze do křesla. Vzhledne k portrétu a já vidím, že ji pod vousy se syknutím proklíná. „Zatraceně, Geraldine. Jdi k čertu.“

Musíte chápat, že do této nepříjemné situace ho dostala Geraldine, i když uznává, že je to její vina jen zčásti. Jejich početné problémy už tak hrozily

KAPITOLA 3

vyplout na hladinu, když do jejich životů vstoupila nečekaná návštěvnice. Jednoho rána okolo sebe Geraldine mávala dopisem a postavila ho před hotovou věc. Její stará sousedka a přítelkyně z Petworthu má potíže. Informovala ho, že s Pauline s ní prakticky vyrostly, že dokonce měly společnou učitelku. Ta žena dorazila na práh jeho domu následujícího dne, když byl venku. Byla na tom podle všeho tak špatně, že jí Geraldine neváhala poskytnout nejlepší ložnici, což byla shodou okolností ta její. Přirozeně, že když se později toho dne vrátil domů, jeho žena ho požádala o lékařský názor ohledně jejich nemocného hosta. Soubhlasil a právě to odstartovalo řetěz katastrof. Doufal, že z jeho výrazu nebylo možné nic vyčíst, že Geraldine nezablédla záblesk poznání v jeho očích. Tento host, tato bezmocná žena byla totiž pravidelnou návštěvnicí nemocnice. Dokud ležela v horečkách, byl v bezpečí. Kdyby ho poznala, mohl to svést na delirium. Ale jakmile na tom začne být lépe, chtěl ji mít co nejrychleji z domu, dříve než dojde k nenapravitelné škodě, dříve než bude moci prozradit jeho tajemství Geraldine.

Při pomyslení na to lékař svírá pěst a udeří s ní do stolu, až zbývající přístroje a porcelán zarachotí. Kdyby jen ta podlézavá malá semetrika držela jazyk za zuby, myslí si. Kdyby si jen Geraldine nedokázala dát dvě a dvě dohromady a dojít k dokonale zaoblené čtyřce, i teď by tu pořád ještě byla. S touto ohavnou myšlenkou vstává od stolu. Přijde pozdě do práce do nemocnice sv. Bartoloměje čili Barts, jak se jí obecně říká.

KAPITOLA

4

Úterý 18. září 1888

✽ CONSTANCE ✽

„Maj ho!“ Flo mnou třese, aby mě probudila. Hlas má dychtivý, skoro rozjařený. Stáhne mi deku z ramene. Přitáhnu si ji zpět.

„Co? Koho?“ Potom se rozpomenu a posadím se v posteli. „Ne...?“

Je skoro bez dechu, hrozně spěchá, aby mi tu novinku pověděla.

„Sebrali ho. Hrozil dole na High Street kudlou nějaké holce. Stejný chlápek, co k smrti vyděsil chudáka Lizzie Burnsovou.“

„A mají ho pod zámkem?“

„Ano!“ Chytne mě za obě ruce, přitáhne mě k sobě a obejmě mě.

Přichází máti, celá září. „Dneska v noci budem mít všichni klidnější spaní,“ říká.

Sedne si do nohou velké postele, o kterou se dělím s Flo, a přes deku mě poplácá po nohou. Má příjemný kulatý obličej, a když byla

mladší, musela být moc hezká. Mně se samozřejmě zdá hezká pořád, ale ostatní by mohli říct, že vypadá trošku uvadle. Okolo pusy má vrásky a přišla o pár zubů. Vlasy má propletené šedí a chodí mírně přihrbená, jako by bojovala se silným větrem. V rukách má artritidu, takže už si nemůže vydělávat na chleba háčkováním. Pořád se jí ale daří udělat každý týden pár hedvábných kytek. A ty se hodí, obzvláště v téhle části roku. My ji ale přesto pořád milujeme a pan Bartleby taky. Jsem si jistá, že jí jednoho dne navlíkne na prst jeden z těch svých nóbl prstenů.

Lehnu si zpátky na polštář a vidím, že si na mojí ruce v noci pochutnávaly štěnice. Zhluboka se nadechnu a v té chvíli se mě máti zeptá, jestli je mi dobře. „Bylas ted' pár dní trochu mimo sebe, to ti řeknu,“ povídá mi.

„Co?“ odpovím a podržu se na paži. Předstírám, že nevím, o čem mluví.

„Nejsi nemocná, Connie, drahoušku?“ Máti je jediný člověk, kterého nechávám, aby mi říkal Connie. „Všechno v pořádku tam dole?“ ukáže směrem k mým slabinám pod dekou.

Cítím, že se červenám, a znovu si sedám. Říkám si, že se musím víc snažit. „Ano,“ odpovím rychle, možná až příliš. Potíží je, že nejsem ve své kůži. Už od chvíle, kdy jsme se byly podívat na pana Mesmera, jsem se cítila trochu divně, jako bych tu tak úplně nebyla. Mezi mnou a věcmi kolem je odstup. Je to, jako bych se nad tím vším vznášela ve snu. „Jsem dobrá,“ řeknu jí a přinutím se k úsměvu. Zdá se, že ji to uspokojilo, a tak se chytí sloupku postele a vstane.

„Dobře,“ přikývne. „Tak já tě nechám oblíknout.“

Než se rozhoupu, trvá to dalších deset minut.

KAPITOLA 5

Středa 19. září 1888

✿ EMILY ✿

V Harley Street se věci daly do pohybu. Je pozdě odpoledne a před Cutlerovou rezidencí zastavuje kočár. Pak z něj vystupuje cestující. Na zvonění zareaguje Dora. Dveře se doširoka otevřou a do dívčina nevzhledného obličej udeří chlad. Navzdory zimě se usměje.

„Slečno Pauline,“ říká a udělá pukrle.

„Dobrý den, Doro,“ odpovídá návštěvnice.

Zpod jejího klobouku vykukují tmavé kudrlinky, má vysoké lícní kosti a podle vzhledu pleti je dost mladá. Přesto působí sebejistě. Je zachumlaná v teplém vlněném kabátě tlumené švestkové barvy, která nepůsobí tak nestoudně jako karmínová, ale v šedivém a fádším londýnském podzimu je i tak smělá.

„Říkala jsem si, jestli je tvoje paní doma?“ zeptá se.

Její otázka Doře smázne úsměv z tváře stejně spolehlivě, jako by jí po ní někdo přejel mokrým hadrem. „Já... já...“ zakoktá se. „Zeptám se, slečno. Prosím.“ Služka nečekanou návštěvnici uvede dovnitř a nechá ji čekat v hale. Pak jde zaklepat na dveře pracovny svého pána.

„Ano,“ ozve se zevnitř Cutlerův hlas.

„Je tu slečna Beaufroyová, pane,“ říká mu Dora mezi dveřmi. Uhrovitý obličej má stažený v úzkostné grimase.

Chirurg, který do té chvíle seděl u pracovního stolu a psal, odloží pero.

„Vážně?“ Zamračí se. „Výborně,“ odpoví. „Uved' ji do salonku a přines nám čaj.“

Dora se neklidně ukloní, ale když se otočí a vidí, že návštěvnice už stojí za ní na prahu pracovny, znerózní ještě víc.

„Terenci,“ pozdraví Pauline žoviálně svého švagra. Říkala si, že musí zůstat klidná, že její náročná cesta ze Sussexu je naprosto zbytečná a že se vše snadno vyřeší. Celou cestu z Petworthu se ujišťovala, že existuje jednoduché vysvětlení toho, proč od své sestry už několik týdnů neobdržela ani řádku.

Jakmile ji Cutler spatří, vyskočí z křesla. „Pauline.“ Její příjezd ho zjevně zastihl nepřipraveného, přesto se mu podaří vykouzlit úsměv. Je své sestře mimořádně podobná, pomyslí si, jen je daleko hezčí. Jako kdyby všemocný bůh znovu stvořil Geraldininy rysy, jen s daleko větší zručností a pozorností k detailu a pak je nasadil na tvář její sestry. „Čemu vděčím za to neočekávané potěšení?“

Jeho návštěvnice se sladce usměje. „Měla jsem nějaké pochůzky ve městě,“ zalže. „A docela jsem doufala, že se setkám s Geraldine,“ říká mu s odzbrojujícím úsměvem. Na znamení, že se chystá zůstat, si začne stahovat jemné rukavičky krémové barvy.

Cutler přes Paulinino rameno zahlédne Dořin poplašený výraz a pomyslí si, že bude moudré se jí zbarvit.

„Přines nám čaj, Dorol!“ vyštěkne. *A když zmatená dívka odběhne, pokračuje v ofenzivě svého šarmu. „Možná bychom měli větší pohodlí v salonku,“ navrhně a pokyne ke dveřím. Ale Pauline se nenechá odbýt.*

„Takže má sestra tu není?“ *Její hlas najednou zazní trochu ostřeji.*

Cutlerovy oči se jí vyhnou. Když služebnictvu řekl, že jeho žena je u rodiny na venkově, nepočítal s návštěvou její všetečné sestry. „Obávám se, že ne.“ Stejně jako námořník upravuje plachty tak, aby odpovídaly momentálnímu větru, přizpůsobí svou lež okolnostem. „Je u přátel mimo město.“

Obě Paulinina obočí současně povyskočí nahoru. „U přátel? Znáš je?“

Chirurg je rozzlobený. Copak má právo znát všechny jejich přátele? Zavrtí hlavou. „Ne, nemyslím.“ Pak mu dojde, že aby ji přesvědčil, musí se víc snažit. „Je to můj starý kolega se ženou.“ A aby dodal pár podrobností navíc, doplní: „Žijí nahoře na severu.“

„Nahoře na severu?“ *opakuje Pauline jako ozvěna a pohledem přejíždí po místnosti. U okna v rohu je pavučina – zjevné znamení, že její sestra je pryč už nějakou dobu. „To je zvláštní, že mi to neřekla,“ pronese nenuceně. „Ale jak jsem říkala, už docela dlouhou se mi neozvala.“*

Cutler přikývne. „Měla spoustu práce.“

Pauline na něj upře znepokojující pohled. „Práce?“

„Ano. Dobročinnost a všechno kolem.“

Pauline zvedne svou roztomilou bradu, ale pod ní se skrývá jízlivost. „Vždycky říkám, že dobré skutky začínají doma, Terenci. Jistě se mnou budeš souhlasit, že je smutné, když žena zanedbává povinnosti ke své churavé matce a oddané sestře a téměř pět týdnů se jim ani rádkem neozve.“

Cutlera opomenutí jeho ženy trochu překvapí. Mírné překvapení cítí vlastně z celého jejího chování. Skutečně si myslel, že se vrátila zpět do Sussexu. Toto samozřejmě nebyl první případ, kdy ho ve vzteku opustila. Byla tu ta nepřijemnost z loňského roku, kdy to mezi nimi bylo velice

napjaté. Tehdy byla pryč celou noc a následujícího dne se vrátila, jako by se nic nestalo. Tehdy na ni kvůli tomu nenaléhal. Byl prostě vděčný, že se v pořádku vrátila. Zatřese hlavou. Pokud jeho žena není se svou rodinou, pak v skrytu duše souhlasí s tím, že je podivné, že je alespoň nekontaktovala. „Geraldine by nikdy tebe ani tvou matku úmyslně neurazila, Pauline,“ pokouší se ji ubezpečit.

Z jejího výrazu vidím, že potlačuje nutkání říci nahlas: „Ale ty ano, Terenci.“

Terence si ve skutečnosti se svou švagrovou nikdy nerozuměl. Dobře si vzpomíná na ten deštivý den v červnu 1882, v den jeho svatby. Kočár, ve kterém cestovaly do kostela Pauline a její matka, uvízl v bahně. Přijely o hodinu později, takže bylo nutné kvůli nim odložit obřad. Jak se ukázalo, ta nepříjemná událost byla špatným znamením.

Pro Pauline, která zjevně začínala být na švagra rozčilená, bylo čím dál obtížnější skrývat úzkost. „Kdy očekáváš její návrat?“

Cutler pokrčí rameny. „Odjela teprve před pár dny,“ lže. „Myslím, že má v plánu zůstat přinejmenším dva týdny.“ Během řeči popotahuje manžetu na svém rukávu.

„Tak já přijdu znovu ke konci měsíce,“ oznámí mu Pauline odhodlaně. Pokývne hlavou, jako by tím chtěla zdůraznit své rozhodnutí, potom se otočí a vydá se do vstupní haly. Právě v té chvíli se ve dveřích objeví Dora s podnosem s čajem.

„Slečna Beaufoyová s námi bohužel nezůstane,“ řekne jí Cutler. Jeho podmračený výraz ji ujistí, že to myslí vážně. „Vyprovod' ji, prosím.“

Zmatená služebná položí podnos na konzolový stůl v hale a vydá se ke vstupním dveřím. Pauline si opět natáhne rukavice a Dora jí otevře dveře dokořán. Cutler ji následuje do haly.

„Vrátím se,“ říká švagrovi. I když se při těch slovech usmívá, je v jejím hlase patrný náznak výhrůžky.

„Bude mi potěšením,“ odpoví jí vynuceně veselým tónem a ukloní se, když se k němu otočí od dveří.

Návštěvnice zmizí v pouličním hřmotu a Dora za ní zavře dveře. Cutler to vše sleduje. Teprve v té chvíli si všimne tváře služky, která je ještě nateklejší a červenější než obvykle. Celou tu dobu zadržovala slzy, které si najednou vynutí cestu ven a zaplaví její uhrovitě tváře. Odběhne do místnosti pro služebnictvo, aniž by čekala, až jí pán dá svolení.

✻ CONSTANCE ✻

Je středa, a tak čekáme pana Bartlebyho. Ve středu k nám vždycky chodí na večeri. A vždycky přinese koláč. V tom je dobrý. Od doby, kdy s ním máti začala chodit, jsme nikdy neměly hlad. Ona platí nájem a jemu se každý týden podaří podstrčit jí pár babek na jídlo. Tentokrát je to Sally Lunn, sladká buchtá podobná briošce. A tak s Flo sklídíme knedlíčky s omáčkou a pustíme se do ní.

„Čestná úloha je vaše, paní P,“ říká pan Bartleby a máti pokrčí rameny jako malá holčička a rozkrojí koláč. Vždycky pro něj ukrojí zvlášť velkou porci, a když ji postaví před něj, on se pohladí po břiše a prohlásí: „Neměl bych, ale dám si.“

Flo přísahá, že mu jednoho dne řekne, že by si dávat neměl. Že mu sebere talíř, aby viděla, jak na to bude reagovat. Nemá ho zrovna v úctě. Říká, že ji štve, jak si pro sebe brouká nebo jak si hladí vousy. Mně ale nevadí a zdá se, že máti je s ním dost spokojená.

Krámeček pana Bartlebyho je ve čtvrti Limehouse poblíž doků, kde je i spousta dalších obchůdků s hadry a železem. A stejně jako většina ostatních obchodníků v sousedství je i pan Bartleby překupníkem kradeného zboží. Když je tam jako doma taková spousta vodních krys, které kradou z lodí, tak to dá rozum, no ne snad? Chci říct, *nebo ne?*

Poprvé jsme se s ním setkaly před dvěma lety, když Flo čajzla přímo před centrální bankou obzvlášť pěkné hodinky. Máti se nechtělo vzít je jako obvykle ke staroušovi Janu Kimskému, který žije za rohem, a tak jsme vyrazily do doků a obchod pana Bartlebyho byl první, na který jsme narazily. Podíval se na hodinky takovými těmi legračními brýlemi a řekl, že jsou vážně pěkné, ale od začátku bylo jasné, že má oči jen pro máti. A tak to začalo. Zakoukal se do ní a ona do něj a od té doby jsme je aspoň jednou týdně vídaly, jak na sebe vrkají v našem obýváku. Byli jako párek hrdliček. A pořád jsou, akorát dneska už mezi nimi sem tam padne i nějaké to našťvané slovo, jako například když pan Bartleby přinesl dovnitř bláto z ulice nebo když si nevšiml, že si máti vzala poprvé na sebe svůj nový čepec.

A tak jíme koláč a řeč se jako vždycky stočí na ty vraždy.

„Paní Puddiphattová říká, že viděla chlápka, který vypadal úplně prohnaně a byl celej od krve, v princí Albertovi,“ podělí se s námi Flo.

„Ta ženská by práskla i svého syna, kdyby si myslela, že z toho něco kápne,“ prohlásí máti a zavrtí hlavou.

„Je to Němec,“ říká pan Bartleby s pusou plnou sušeného ovoce.

„Syn paní Puddiphattové?“ zajímá se Flo. My ostatní si jí svorně nevšímáme.

„Prej je to kadeřník,“ vloží se do toho máti.

„Člověk může být obojí,“ řeknu já a všichni se na mě podívají, jako bych měla o kolečko víc. „Je to německý kadeřník,“ povídám.

Pan Bartleby potřese hlavou a zamyšleně si pohladí vous. „Já po každé říkám, nikdy nevěř Němci. Nebo židovi.“

„To je taky,“ informuje ho máti.

„Tak to je překvápko,“ říká pan Bartleby ironicky. Olízne si ukazováček a silně ho přimáčkne na zbloudilou rozinku na talíři. „Vlastně

když na to přijde, nikdy nevěř cizincům, co, paní P?“ Vyplázne jazyk a smete jím rozinku, která mu okamžitě zmizí z prstu.

Máti se zasměje a začne mu krájet další kousek koláče.

Jakmile Flo zpucuje svoji porci, všimne si složeného výtisku *Sunu*, který pan Bartleby přinesl s sebou. Přistihne ji, jak po něm pokukuje. „Pověz nám, co tam píšou, Connie,“ vyzve mě.

Otevru pusu, abych se ozvala, že mi říká Connie, ale zase ji zavřu. Nechám to být a zvednu noviny z opěradla křesla. O zatčení píšou hned na první straně, což není zrovna překvapení. Čtu nahlas, co se v článku píše: „Ve spojitosti s příšernými vraždami ve Whitechapelu z poslední doby byl zatčen Němec jménem Charles Ludwig.“

Pan Bartleby si hladí vousy a přitom zabručí: „Co sem vám říkal?“ kývne na máti. „Nějakej cizák.“

Položím noviny na stůl a vyhladím jejich ohyby. Cítím na sobě oči pana Bartlebyho. „Když sme u těch cizinců, co ten Američan, na kterýho jste se byly tudle podívat?“ ptá se. Mávne rukou a zatřepe prsty s velkými zlatými prsteny a řekne směšným hlasem: „Ilúúzionista!“

Cítím se nesvá. Nosní dírky mi najednou zaplní štiplavý pach, jak si mlhavě vybavím plameny toho večera na pódiu. V zastřené paměti vidím ženu, která z nich vstává, zatímco orchestr hraje dramatické crescendo. Moje vzpomínky na to, co se stalo od chvíle, kdy pan Mesmer uvedl tamtu dámu do transu, jsou zmatené. Mám to teď všechno v mlze a nejsem si jistá proč.

Flo mě zachraňuje. „Byla to legrace,“ odpovídá.

Pan Bartleby zvedne obočí. „Copak to měla být komedie?“

Flo zavrtí hlavou. „Ne!“ zahihňá se. „Ale okolo té ženské byl červe nej lajntuch a ten chlápek ho omylem zvedl, takže všichni vpředu viděli tu kněžku, nebo co to mělo být, jak bere roha dveřma v podlaze!“ Její líčení toho, co se stalo, mě rozesměje, i když bych tam byla vů-